

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΡΓΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

Ο ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΟΣ ΚΑΛΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΙΤΙΔΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

- Η οξυπέτης γραφή και γλυκύφθογγος γλώσσα του Οικουμενικού Πατριαρχείου
- 50 έτη Φαναριώτικης διακονίας και Πολίτικης γραφής (1968-2018)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πέργης, Υπέρτιμος και Έξαρχος Παμφυλίας κ. Ευάγγελος (Γαλάνης) εγεννήθη στα ιστορικά Θεραπεία του Βοσπόρου κατά το έτος 1928. Τα εγκύκλια γράμματα εδιδάχθη στις Κοινοτικές Σχολές του Μεγάλου Ρεύματος και της Βλάχκας. Το έτος 1949 απεφοίτησε από το περίφημο Ζωγράφειο Γυμνάσιο και εισήχθη στην παλαιά και τροφό Ιερά θεολογική Σχολή της Χάλκης για να σπουδάσει την Ιερά Επιστήμη της Θεολογίας. Από την Θεολογική Σχολή απεφοίτησε το έτος 1953, αφού υπέβαλε αινέσιμη διατριβή, υπό τον τίτλο: «Η Ηθική Διδασκαλία Ισιδώρου του Πηλουσιώτου».

Το ίδιο έτος (1953) χειροτονήθη Διάκονος και προσελήφθη στα Πατριαρχεία ως Διάκονος της Σειράς, Γραμματεύς της Πνευματικής Διακονίας και Εισηγητής. Το έτος 1957 προήχθη σε Κωδικογράφο της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου και το 1958 σε Δευτερεύοντα των Πατριαρχικών Διακόνων. Το 1965 ονομάστηκε Μέγας Αρχιδιάκονος. Την 27η Νοεμβρίου του 1970 χειροτονήθη στον Πατριαρχικό Ναό Πρεσβύτερος και την 30ή Νοεμβρίου 1970, ημέρα της Θρονικής Εορτής του Οικουμενικού Πατριαρχείου (Αγίου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου) στον ίδιο ναό χειροτονήθη Επίσκοπος και κατέστη τιτουλάριος Μητροπολίτης Πέργης. Το έτος 1976 ονομάστηκε «εν ενεργεία» Μητροπολίτης και εν συνεχεία εκλήθη Συνοδικός. Ως Αρχιδιάκονος και εν συνεχεία Μητροπολίτης συνόδευσε τους αιδιόμους Οικουμενικούς Πατριάρχες Αθηναγόρα Α' (1948-1972) και Δημήτριο Α' (1972-1991), αλλά και τον νυν ευκλεώς πατριαρχεύοντα Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο Α' (1991) στις περισσότερες ιερές αποδημίες τους σε όλες τις επαρχίες του Θρόνου στο εξωτερικό. Συνεργάστηκε ως συγγραφέας στα πατριαρχικά περιοδικά: «Ορθοδοξία» και «Απόστολος Ανδρέας», διετέλεσε Γραμματεύς, Συντονιστής και Μέλος των Συνοδικών Επιτροπών επί των Διαχριστιανικών και Διορθόδοξων Ζητημάτων, ενώ μετέσχε και σε διάφορες επίσημες εκκλησιαστικές αποστολές.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πέργης κ. Ευάγγελος, όπως τον χαρακτήρισε σε προλογικό σημείωμά του ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος κατά την έκδοση του βιβλίου του Ιεράρχου, υπό τον τίτλο: «Εκ Φαναριού Β'», «είναι η οξυπέτης γραφή και γλυκύφθογγος γλώσσα» του Φαναριού. Όντας ακόμη Μέγας Αρχιδιάκονος των Πατριαρχείων συνέγραψε και εξέδωσε τα παρακάτω έργα: «Εκ Φαναριού...» (Χρονογραφήματα, 1968) και «Αφιέρωμα στην Πόλη» (Ποιητική Συλλογή, 1970). Από της εκλογής του ως Μητροπολίτου του Οικουμενικού Θρόνου και μέχρι σήμερα συνέγραψε τα κάτωθι έργα: «Λαός Χάριτος» (Χρονογραφήματα, 1973), «Η Πέργη της Παμφυλίας» (Διδακτορική Διατριβή, Ιστορική

Μελέτη, 1983), «Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης» (Ανάλυση των Επιστολών του, 1993), «Εκ Φαναριού Β', Αειδίνητον Όφλημα» (Χρονογραφήματα, 1977), «Τα Ποιητικά» (2004), «Εκ Φαναριού Γ'» (2007).

Ως λάτρης και θεράπων της πατρώας εκκλησιαστικής - βυζαντινής μουσικής μελοποίησε το «Σύμβολο της Πίστεως» επί τη 1600η επετείο της συγκλήσεως της Β' Οικουμενικής Συνόδου (1981) και εστιχούργησε δωδεκάστροφο «Άκουσμα Εγκωμιαστικόν» επί τη 550η επετείο λειτουργίας της Μεγάλης του Γένους Σχολής (2004), το οποίο και εμελοποίησε. Κατά δε την ανακομιδή των Ιερών Λειψάνων εκ του Βατικανού υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου (Νοέμβριος 2004) των Αγίων Αρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως Ιωάννου του Χρυσοστόμου και Γρηγορίου του Θεολόγου, συνέθεσε και τα σχετικά τροπάρια.

Το έτος 1983 αναγορεύθηκε Διδάκτορας της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης. Είναι δε εκ των ιδρυτικών μελών και σήμερα επίτιμος πρόεδρος του Συνδέσμου των Μουσικοφίλων της Πόλεως.

Πριν ακριβώς από πενήντα χρόνια (1968), όταν ο τότε Μέγας Αρχιδιάκονος των Πατριαρχείων «κυοφορούσε» το: «Εκ Φαναριού Α'», έγραφε για την Πολιτική Ρωμηοσύνη, τα εξής αποκαλυπτικά, γλυκόπικρα και χαρμολυπημένα, αλλά πρωτίστως και ιδιαζόντως ελπιδοφόρα: *«Αληθινό άγιασμα είναι η ζωή της Ρωμηοσύνης στην Πόλη. Σε φουρτούνες και σε πολέμους και ακαταστασίες, εκείνο ρέει γαληνεμένο ακατάπαυστα. Το ίδιο και η Ρωμηοσύνη. Ρέει πάνω από χωρισμούς, από δάκρυα, από περιστολή του αριθμού της. Αλλά ρέει. Προς τα εκεί που την έταξε ο Θεός. Προχωρεί προς το πεπρωμένο»* (σελ. 243).

Τα παραπάνω γραφόμενα του Φαναριώτου Ιεράρχου ένα και μόνο καταδεικνύουν, ότι η «Πολιτική Ρωμηοσύνη» είναι «Παρεμβολή Θεού», «γλυκεία βρώση και πόση», για τους ελπίζοντες, τους «ολίγους και αμέτρητους» της βιοτής, του Γένους των Ρωμηών, της Ιστορίας που αν και εξωτερικά φαίνονται ως αδύναμοι κάλαμοι, εντούτοις έχουν ισχυρές ρίζες οι οποίες ποτίζονται και τρέφονται από τα νάματα του Φαναριού, του Μεγαλομονάστηρου του Ρωμαϊκού Γένους και της υφ' ήλιον Ορθοδοξίας.

Ο,τιδήποτε γράφει ο Πέργης Ευάγγελος είναι ζυμωμένο με μελάνι και θυμίαμα, ως αγιογραφημένη ποίηση της ιστορίας η οποία ανιστά την Πολιτική Ρωμηοσύνη και την αποκαθλώνει υπερβατικά και υπερκόσμια από το ξύλο του Σταυρού, που ποτέ ωστόσο δεν την συνθλίβει υπό το βάρος του, αλλά τρέφει μέσα της την ελπίδα του αδιαλείπτως προσδοκωμένου, της Αναστάσεως. «Ευαγγέλιον» Πολίτικης Ρωμηοσύνης και Φαναριού ευαγγελίζεται ο Πέργης Ευάγγελος μέσα στις συμπληγάδες του ιστορικού γίνεσθαι, το οποίο είναι ζυμωμένο με το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του Ρωμαϊκού Γένους. «Αθάνατον άρτον» και «αλλόμενον ύδωρ» προσφέρει με τον υσιπέτη λόγο της γραφίδος του στους επιγενόμενους, σε εμάς, τους εγγύς και τους μακράν, για να λάβουμε εις άκρον χειλέων που νοσταλγούν, πεινούν και διψούν, έστω και την ελάχιστη γεύση των «γενομένων», των «όντων» και των «εσομένων» της Πολίτικης και Φαναριώτικης Ρωμηοσύνης. Και εκεί που φαίνεται απατηλά για τους ολιγόπιστους, ότι τρεμοσβήνει η ακοίμητη κανδήλα του Φαναριού, εκεί ο Πέργης Ευάγγελος επιχέει έλεον με τα γραφόμενα του και δυναμώνει η φλόγα και το φέγγος μέσα στα Άγια των Αγίων του φαναριώτικου μεγάλου Μοναστηριού του Ρωμαϊκού Γένους και της φίλης Ορθοδοξίας.

Αυτή η γραφίδα δεν γράφει ειθισμένα, αλλά τρέφει και ποτίζει τον νου και την καρδιά. Αυτή η γραφίδα δεν παρελθοντολογεί θρηνωδώς, αλλά «επ' ελπίδι» «μπολιάζει» το «πάλαι

ποτέ ένδοξον» στο μυσταγωγούμενο παρόν και στο προγευόμενο ελπιδοφόρο μέλλον. Μεταγγίζει «μετά φόβου Θεού πίστεως και αγάπης» Φαναριώτικο και Πολίτικο υπαρκτικό και θερμουργό αίμα ζωής και ελπίδος για τα «εσόμενα», τα οποία είναι μονίμως ελπίζόμενα και μηδέποτε αφανιζόμενα. Αυτή η γραφή δεν αναγιγνώσκεται, αλλά βιουμένη προσλαμβάνεται, κοινωνείται, μεταλαμβάνεται και μεταλαμπαδεύεται τοις επιγενομένοις του Φαναρίου βλαστοίς. Γεννά μυστικώς και προσφέρει αφειδώς «πρόγευση μελλόντων αγαθών». Κυοφορεί την ελπίδα. Νικά την λήθη. Είναι τελικώς Αλήθεια.